

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. Č.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. KUJCK 95410/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 2. 2019, č. j. 55 A 13/2017 – 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Písek (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2017, č. j. MUPI/2017/18784 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně v dané věci rozhodl již dne 9. 12. 2016, č. j. MUPI/2016/47719, v pořadí první rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2017, č. j. KUJCK 19409/2017 a věc vrácena k novému projednání.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 3 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Stěžovatel se dopustil přestupku tím, že 26. 9. 2016 v 09:45 hod. řídil na silnici č. R20 v k. ú. Krašovice, v místě přípojovacího pruhu od obce Krašovice ve směru jízdy na Prahu

při řízení vozidla tovární značky Ford Focus, RZ X, rychlostí 153 km/hod, přestože v úseku je nejvyšší povolená rychlost 110 km/hod.

II. Posouzení krajským soudem

[3] Krajský soud napadeným rozsudkem ze dne 25. 2. 2019 žalobu zamítl. V první řadě se neztotožnil s námitkami, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Za zásadní skutečnost pokládal, že vina byla dostatečně prokázána a podklady žalovaného ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny byly zcela dostatečné.

[4] Námitku týkající se nečitelnosti značky na záznamu o přestupku označil za nedůvodnou s odkazem na další pořízené fotografie a fotodokumentaci dokladů stěžovatele a jeho vozidla.

[5] Tvrzení o možnosti manipulace s fotografiemi odmítl s tím, že měřicí zařízení bylo v době měření ověřené a manipulace s fotografií není možná. Odkázal na prvostupňové rozhodnutí, ve kterém je dostatečně popsán způsob zanesení fotografie do systému rychloměru.

[6] Záznam o přestupku pořízený z autorizovaného rychloměru je objektivním a nezaměnitelným důkazem. Požadavky na správné měření rychloměrem byly zajištěny. Odkaz na rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016 - 50, není na nyní řešenou věc přílehlavý. Provedení důkazu ohledně vkládání fotografií do záznamu o přestupku by totiž bylo za dané důkazní situace nadbytečné. Správními orgány bylo postaveno najisto, že změřené vozidlo, kterým byl spáchán přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, je vozidlo stěžovatele, které je zachyceno na fotografiích v záznamu o přestupku.

[7] Umístění měřicího přístroje bylo v souladu s návodem k obsluze, což vyplynulo z výsledku zasahujících policistů a fotografií z mapové aplikace s označeným místem měření. Krajský soud neshledal za potřebné další dokazování, neboť podklady obsažené ve správním spisu byly dostatečné.

[8] Námitku absence řádného hodnocení všech zákonných kritérií krajský soud taktéž odmítl s tím, že odůvodnění správního orgánu I. stupně považuje za dostatečně obsáhlé a přezkoumatelné. Obsahuje podrobné úvahy reflektující jak polehčující, tak přitěžující okolnosti, přičemž k dvojímu přičítání nedošlo. Nebyla shledána ani zmatečnost ve stanovení formy zavinění.

[9] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením, že ověřovací list rychloměru je neobjektivní. Ze spisu nejsou patrné žádné *indicie* o možném selhání použitého rychloměru. Nárok na přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, krajský soud odmítl z důvodu platného ověření použitého rychloměru. Řízení dle § 11 odst. 1 a 2 zákona o metrologii nemuselo být přerušeno, protože k tomu správní orgány neměly důvod.

[10] Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce na webu NSS nesouvisí s předmětem řízení.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

pokračování

[12] Rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná, protože nebylo prokázáno, že bylo měřeno stěžovatelovo vozidlo, neboť registrační značka byla čitelná pouze na malé fotce vedle snímku měření. Správními orgány nebyla vyloučena možnost manipulace s fotografií z měření. Jako důkaz možné manipulace se snímky z rychloměru předkládá upravenou fotografii ze záznamu přestupku. Krajský soud na tuto žalobní námitku nereagoval a není zřejmé, z jakých důkazů, podkladů či obecně známých skutečností vycházel.

[13] Správní orgán I. stupně neurčil jednoznačně formu zavinění. Přestože to bylo důvodem zrušení jeho prvního rozhodnutí, dokazování doplněno nebylo a druhé rozhodnutí správního orgánu již bylo žalovaným potvrzeno. Na námitku zmatečnosti a nejednoznačnosti zavinění krajský soud nereagoval a nevypořádal ji. Obdobnou situaci řešil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016 - 46. Důležitost nalezení konkrétní formy zavinění pak uvedl i ve svém rozhodnutí NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37.

[14] Správní orgán nevypořádal námitku týkající se umístění rychloměru ve vnějším okraji zatáčky. Nevysvětlil a nedoložil, na základě jakého důvodu dospěl k závěru, že měření rychlosti bylo provedeno správně. Tuto vadu neodstranil ani po upozornění v rozhodnutí žalovaného, kterým zrušil jeho rozhodnutí. Krajský soud se k dané žalobní námitce nevyjádřil.

[15] Stanovení pokuty správním orgánem I. stupně bylo nepřezkoumatelné a nezákonné. Nezohlednil všechna kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a u těch, která zohlednil, neuvedl, jaký vliv měla na výši pokuty. Správní orgán nezohlednil délku vedeného řízení. Obdobnou situaci se zabýval NSS v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30. Argumentace krajského soudu k tomuto bodu ani to, jak k závěru dospěl, nejsou zřejmé. Nezákonné je taktéž porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgán jako přitěžující okolnost považoval míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přestože je subsumována v definici skutkové podstaty. Jde tudíž o stejnou situaci, které se týkal rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23.

[16] Závěry správních orgánů o vědomé nedbalosti jsou nezákonné a nepřezkoumatelné. Podmínky pro stanovení zavinění ve formě vědomé nedbalosti nebyly naplněny. Žalovaný v prvním zrušujícím rozhodnutí uvedl, že zavinění ve formě nedbalosti vědomé nemá oporu v dokazování. Následně však žádné dokazování nebylo doplněno. Stěžovatel tvrdil, že měl za to, že se nacházel na dálnici, kde je rychlostní limit 130 km/h. Subjektivní hledisko tedy není naplněno. Stěžovatel nevěděl, že jede rychlostí 153 km/h. Krajský soud nesprávně posoudil v tomto bodě právní otázku.

[17] Správní orgány neprovedly přezkoušení měřidla, přestože na to měl stěžovatel nárok dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Z rozsudku krajského soudu není možné dovodit, proč zamítl námitku ohledně povinnosti přerušení řízení k podání žádosti na přezkoušení měřidla. Stěžovatel měl právo využít možnosti podání žádosti o přezkoušení. Skutečnost, že byl rychloměr ověřen, nemůže být argumentem soudu, proč přezkoušení rychloměru neprovést, protože je naopak nutným předpokladem k tomu, aby stěžovatel svého práva dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii využil. Přezkoušení mělo být provedeno z důvodu neobjektivního přezkoušení jejím výrobcem.

[18] Správními orgány nebylo prokázáno, že se měřicí přístroj v době zásahu nenacházel ve vnějším kraji zatáčky. Stěžovatel příkládá vyjádření výrobce rychloměru, které se týká vadného

měření a jeho vlivu na naměřenou rychlost. Krajský soud měl doplnit dokazování ohledně parametrů úseku, ve kterém měření probíhalo. Jak se podává z rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 - 29, je neprovedení dokazování v této věci neakceptovatelné. Vytvoření fotky jako důkaz správnosti měření není dostatečný a měření v zatáčce jako důvod pro neplatnost měření což vyplývá z vyjádření výrobce rychloměru přiloženého ke kasační stížnosti.

[19] Jako další důvod k podání kasační stížnosti stěžovatel uvádí zmatečnost řízení před krajským soudem z důvodu rozhodování soudkyně, u které spatřuje pochybnosti o její nepodjatosti. Ta je dána jejím odůvodněním odmítnutí žádosti na anonymizaci rozsudku na webu NSS a záměrnou citací judikatury NSS, která by mohla narušit dobrou pověst zástupce stěžovatele.

[20] V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvádí svůj nesouhlas s vyvěšením svého jména a jména jeho zástupce na webových stránkách NSS.

[21] Z výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na rozsudek krajského soudu. Správnost měření je dle něj nezpochybnitelná nejen měřením samým, jehož výstupem je snímek z radaru, ale i platným ověřovacím listem k radaru a výsledkem hlídky policie jakožto uživatele měřidla. Označení úseku příslušným dopravním označením je taktéž doloženo výpovědí hlídky Policie České republiky, která uvedla i místo, kde se dopravní značení nacházelo. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, nebylo třeba provádět další nadbytečné důkazy. O vědomé nedbalosti nevznikají žádné pochybnosti, jelikož stěžovatel staví svoji obhajobu na slovním spojení, že toto zavinění bylo hodnoceno v „*nejmírnější formě k jeho prospěchu*“, přestože žalovaný užil tuto formulaci ve vztahu hodnocení mezi úmyslem a nedbalostí. K přerušení řízení neshledal správní orgán I. stupně ani žalovaný žádný důvod, protože stěžovatel nedoložil doklad o podání žádosti dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Námitky o možnosti manipulace se snímkem a o pochybnostech měření hodnotí žalovaný jako fabulující a nepodložené. Navrhuje, aby NSS stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] V úvodu NSS k několika námitkám nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu uvádí, že se jedná o srozumitelné rozhodnutí opřené o statek relevantních důvodů. Z rozsudku je patrné, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a vysvětlil, proč žalobu pokládá za nedůvodnou. Krajský soud nemusel volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem, naopak proti žalobě postavil právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015 - 48). Jak uvedl Ústavní soud, „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry*“

pokračování

na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. NSS tudíž nezjistil žádné vady rozsudku, které by dle dlouhodobé judikatury zakládaly důvod jeho nepřezkoumatelnosti.

[25] NSS se ztotožňuje se závěrem krajského soudu i správních orgánů, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně. Kromě záznamu o přestupku z radaru s fotografií automobilu, kde na jedné části není čitelná SPZ automobilu, je třeba také vycházet z oznámení o přestupku, úředního záznamu, ověřovacího listu a dokladu o proškolení. Spis obsahuje také tři fotografie měřeného automobilu, stěžovatele a jeho dokladů pořízených v místě zásahu. V nyní projednávané věci, však kromě výše uvedeného existují také výpovědi svědků, zasahujících policistů pprap. V. K., pprap. P. P. a pprap. B. M. z ústního jednání u správního orgánu I. stupně dne 12. 4. 2017. Svědci pprap. P. a pprap. M. jasně uvedli, že s měřeným vozidlem od doby změření do doby zastavení udržovali vizuální kontakt až do místa zastavení na autobusové zastávce na Nové Hospodě, směr Plzeň. Není proto pochyb, že měřeno bylo právě stěžovatelovo vozidlo.

[26] Správní orgán I. stupně navíc přesně ve svém rozhodnutí popsal postup ukládání snímků radaru s vysvětlením, že nemůže dojít k manipulaci s fotografiemi. To ve své svědecké výpovědi potvrdil i pprap. K. Všechny pořízené snímky jsou v nezměnitelné podobě uloženy na pevném disku radarového měřiče a obsluha radaru se snímky nemůže nikterak manipulovat. Dle pprap. M. a pprap. K. byl přístroj navíc v pořádku nastaven a řádně zapečetěn. Obecně platí, že policistu lze považovat za nestranného a věrohodného svědka (blíže např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, či ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42). Stěžovatelem tvrzená možnost manipulace se snímky tudíž není důvodná. Upravená fotografie přiložená ke kasační stížnosti nevypovídá o způsobu fungování rychloměru ani nepotvrzuje možnost manipulace se snímky, jelikož úprava snímků rychloměru není možná.

[27] Svědecké výpovědi potvrzují skutkový stav zjištěný správními orgány a doplňují dokazování natolik, že o něm nejsou pochybnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2020 č. j. 9 As 332/2019). Lze tudíž přisvědčit názoru krajského soudu, že se na fotografiích jedná o vozidlo stěžovatele a manipulace s fotografiemi není možná. Není ani pochybnost o tom, že stěžovatel uvedený přestupek spáchal.

[28] V prvostupňovém rozhodnutí neshledal NSS zmatečnost ve stanovení formy zavinění. Z výroku rozhodnutí je zřejmé, že se jedná o zavinění ve formě nedbalosti a součástí odůvodnění rozhodnutí o přestupku je posouzení a zdůvodnění, proč se jedná o nedbalost vědomou. To je plně v souladu s názorem NSS, který vyjádřil např. v rozsudku č. j. 6 As 303/2016 - 38, a kterým stěžovatel odůvodňoval své tvrzení. Námitka směřuje především na nesoulad v rozhodnutí žalovaného, který uvedl, že zavinění bylo stanoveno „v *nejmírnější formě k jeho prospěchu*“, a v odůvodnění specifikoval, že se jedná o nedbalost vědomou. Užití formulace „v *nejmírnější formě k jeho prospěchu*“ se však týkalo části odůvodňující, proč se v daném případě jednalo o nedbalost a nikoli o úmysl. Nebylo tak součástí odůvodnění zavinění ve formě nedbalosti vědomé a tudíž není v rozporu s předešlým závěrem žalovaného.

[29] Stěžovatelem namítaný rozsudek č. j. 28 A 15/2016 - 46 se týkal odlišné situace, kdy řešil nepřiléhavé odůvodnění formy zavinění správním orgánem. Není proto pro tento případ relevantní. Dokazování v dané věci doplněno nebylo, byly však doplněny důvody,

ze kterých správní orgán I. stupně vycházel při stanovení zavinění ve formě nedbalosti vědomé, které byly pro odůvodnění zavinění dostačující.

[30] Není proto pravdou, že by se krajský soud námitkou stran zavinění nezabýval. V bodě 52 svého rozsudku uvedl objektivní i subjektivní okolnosti daného případu a ztotožnil se se závěrem žalovaného, že odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů ob stojí.

[31] Námitky ve věci nevypořádání se stvrzením stěžovatele ohledně umístění rychloměru taktéž nejsou důvodné.

[32] Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl veškeré důvody, na základě kterých lze usuzovat, že měření proběhlo správně a rychloměrem byla naměřena skutečná hodnota projíždějícího vozidla. Správnost měření je podložena snímkem z radaru s platným ověřovacím listem, výsledky zasahujících policistů, kteří popsali způsob měření a nastavení měřícího přístroje. Z těchto podkladů nevyplývají žádné pochybnosti o tom, že bylo měřeno správně a vozidlu byla přiřazena odpovídající rychlost jízdy. Krajský soud se této žalobní námitce věnoval v bodu 56 svého rozsudku. Uvedl, že *„výsledkem policistů bylo ověřeno přesné místo měření, přičemž ve správním spise jsou kromě protokolu o výsledcích zasahujících policistů přiloženy i fotografie z mapové aplikace, které označují místo měření. Již pouhým pohledem na tyto mapy je zcela zřejmé, že úsek, kde bylo měření provedeno, je pro účely měření dostatečně rovný.“* Veškeré námitky proto byly vypořádány jak správními orgány, tak krajským soudem. Ze spisového materiálu lze uzavřít, že měření rychloměrem proběhlo správně.

[33] Odůvodnění výše sankce netrpí žádnými nedostatky. Z judikatury NSS (viz např. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014 - 27) vyplývá, že ukládání sankcí za přestupky, a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Správní orgán I. stupně zohlednil všechny rozhodné skutečnosti a zákonná kritéria. V souladu s § 125c odst. 5 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu bylo možno za uvedený přestupek uložit pokutu v rozmezí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Správní orgán stanovil pokutu 3000 Kč, což je o 500 Kč vyšší než spodní hranice zákonného rozpětí sankce pro tento přestupek. Jako přitěžující okolnost zohlednil překročení rychlosti o minimálně 30 km/h a maximálně 49 km/h a již předcházející přestupek stěžovatele spočívající v překročení rychlosti dne 1. 9. 2016. Jako polehčující okolnost byla zohledněna skutečnost, že při spáchání přestupku nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích, či ke kolizní situaci.

[34] Pro úplnost NSS uvádí, že § 12 zákona o přestupcích nestanoví správním orgánům ani povinnost důsledně odlišovat přitěžující a polehčující okolnosti. Postačí, když přezkoumatelným způsobem popíší, ke kterým skutečnostem při ukládání výše sankce přihlédly a ke kterým nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36, či rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34).

[35] Délka řízení polehčující okolností není. K této námitce lze blíže odkázat na již zmíněný rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, konkrétně jeho bod 21, dle něhož *„tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“* Výše sankce je proto přiměřená a vliv zohledněných kritérií na její výši je z odůvodnění správního orgánu

pokračování

I stupně čitelný. Citovaný rozsudek NSS č. j. 5 As 182/2016 - 30 tedy není v tomto případě relevantní, protože se zabýval stanovením sankce bez jakéhokoli odůvodnění a zvážení vlivu jednotlivých kritérií na její výši. Argumentace krajského soudu, který se touto námitkou zabýval v bodu 50 svého rozsudku, je přehledná a srozumitelná a je z ní patrné, proč ji označil za nedůvodnou.

[36] Rovněž není pravdou, že by došlo k dvojímu přičítání, když správní orgán I. stupně hodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, že byla výrazně překročena nejvyšší povolená rychlost. V rozsudku č. j. 5 As 280/2016-23, na nějž stěžovatel odkazuje, jde o odlišnou situaci, kdy byla jako přitěžující okolnost považována skutečnost, že se protiprávního jednání žalobce dopustil v obci, což bylo součástí zákonné skutkové podstaty přestupku. V nyní projednávané věci se však podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu přestupku dopouští ten, kdo překročí nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod. Stěžovatel nejvyšší povolenou rychlost překročil o 43 km/hod., tudíž správní orgán I. stupně mohl hodnotit jako přitěžující okolnost, že tuto rychlost překročil ještě o dalších 13 km/hod, tedy v druhé polovině stanoveného rozmezí.

[37] Nelze souhlasit se stěžovatelem, že v daném případě nebyly naplněny podmínky pro zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Správní orgán uvedl, že stěžovatel jako držitel řídičského oprávnění by měl znát zákon o silničním provozu, a tudíž by mu mělo být známo, že na silnici pro motorová vozidla mimo obec smí jet řidič rychlostí nejvýše 110 km/h. Musel tedy vědět, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem. Rychlostní limit navíc překročil o více jak 39 % stanovené rychlosti. Krajský soud tomuto zdůvodnění přisvědčil a NSS s těmito závěry souhlasí. Dodává však, že již v minulosti několikrát v podobné věci rozhodoval. V rozsudku ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42, uvedl, že „[j]estliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabyt pro získání řídičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním obrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že obrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání obrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní.“ Za situace, kdy je bezpečně a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci, považuje NSS v případě spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti za dostatečné implicitní dovození zavinění ve formě minimálně vědomé nedbalosti.

[38] NSS také musí přisvědčit krajskému soudu, že na dané věci nic nemění ani tvrzení stěžovatele, že měl za to, že se nachází na silnici s maximálním rychlostním limitem ve výši 130 km/h, neboť by porušoval pravidla silničního provozu v obou případech.

[39] Správní orgány neměly důvod přerušit řízení z důvodu přezkoušení měřidla. Důkaz o rychlosti motorového vozidla stěžovatele byl pořízen rychloměrem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. Správnost jeho měření a nastavení dle návodu k obsluze dokládá i svědecká výpověď pprap. K. Dle rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 – 36, „postup podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii je na místě tehdy, pokud vyjde najevo jakákoliv pochybnost o správnosti měření. Jinými slovy, smyslem a účelem tohoto ustanovení je odstranění pochybností o správnosti provedeného měření. Aplikace tohoto ustanovení zákona o metrologii i v případech, kdy je zjevné, že měření proběhlo po všech stránkách bezchybně (jak je tomu v

projednávané věci), je nedůvodná.“ Tyto uvedené závěry dle rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 As 447/2018 - 46, plně dopadají i na situace upravené v § 11a odst. 1 zákona o metrologii, protože obsah a význam obou ustanovení je fakticky tentýž. Ze správního spisu pak nevyplývá žádná okolnost nasvědčující tomu, že by při měření rychlosti vozidla stěžovatele mohlo z jakéhokoliv objektivního (např. extrémně špatné klimatické podmínky) či subjektivního důvodu (postup při měření v rozporu s návodem k měřicímu zařízení, ovládání rychloměru neproškolenými příslušníky Policie ČR) dojít k chybě. NSS tak ve shodě se správními orgány a krajským soudem shledal, že ověření použitého rychloměru dle § 11a odst. 1 o metrologii nebyl povinen správní orgán provádět. Pro přerušování řízení proto nebyl důvod. Odpověď na žádost o informace Českého metrologického institutu v dané věci nic nemění, jelikož není v rozporu se závěry správních orgánů ani krajského soudu.

[40] Pro zajištění správnosti měření je nutné dodržení všech podmínek stanovených návodem k obsluze měřicího přístroje. Závěr o dodržení podmínek správnosti měření vycházel z několika podkladů. Přesné místo měření bylo určeno dle výpovědi policistů. Spisový materiál obsahuje několik map se zaznačením příslušného místa. Součástí návodu k měřicímu přístroji jsou instrukce ohledně umístění rychloměru pro správnost měření na rovném úseku. Dodržení návodu k rychloměru bylo potvrzeno pprap. K. v jeho výpovědi. Z návodu k obsluze je zřejmé, že podmínkou správného umístění rychloměru je při bočním odstupu od měřeného vozidla 45 metrů rovného úseku. Tuto informaci lze ověřit z údajů na mapách, na kterých byla vyznačena poloha rychloměru v době měření stěžovatelova vozidla a kde z vyobrazeného měřítka bylo možné zjistit zakřivení a délku předmětné pozemní komunikace. Ta představovala úsek delší jak 45 metrů. Z podkladů lze proto uzavřít, že podmínky stanovené v návodu k rychloměru byly splněny a správní orgány shromáždily dostatečné podklady, aby mohly posoudit, že o tomto umístění nejsou důvodné pochybnosti. Další navrhované dokazování v této věci by proto bylo nadbytečné.

[41] Nelze souhlasit se stěžovatelem, že by se na danou situaci daly uplatnit argumenty rozsudku č. j. As 42/2016 - 29. Ty se týkají případu, kdy policista vypověděl, že nedodržel instrukce stanovené v návodu k měřicímu přístroji. V posuzovaném případě však ze shromážděných podkladů nevznikly pochybnosti o správnosti měření. Stejně tak není relevantní ani přiložený e-mail vedoucího společnosti RAMET a.s., protože se netýká projednávané věci.

[42] NSS neshledal námitku podjatosti soudkyně krajského soudu za důvodnou. Stěžovatel totiž spatřuje podjatost soudkyně pouze v části právního hodnocení soudu. K obdobným námitkám se již NSS několikrát vyjadřoval a pokaždé zaujal stejný názor. Proto i v tomto případě opětovně zdůrazňuje, že důvodem pro vyloučení soudce (předsedy senátu) dle § 8 odst. 1 s. ř. s. nejsou okolnosti, které spočívají v jeho postupu v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Například v usnesení ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017 - 136, NSS v této souvislosti uvedl, že pokud účastník opakovaně vznáší námitky podjatosti vůči zákonným soudcům za obdobných okolností, může jít o případ zneužití procesního práva. V důsledku toho pak soud k takovému úkonu nepřihlédne.

[43] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet NSS připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu. Předseda NSS už na obdobnou žádost opakovaně reagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův

pokračování

zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.

V. Závěr a náklady řízení

[44] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[45] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu